

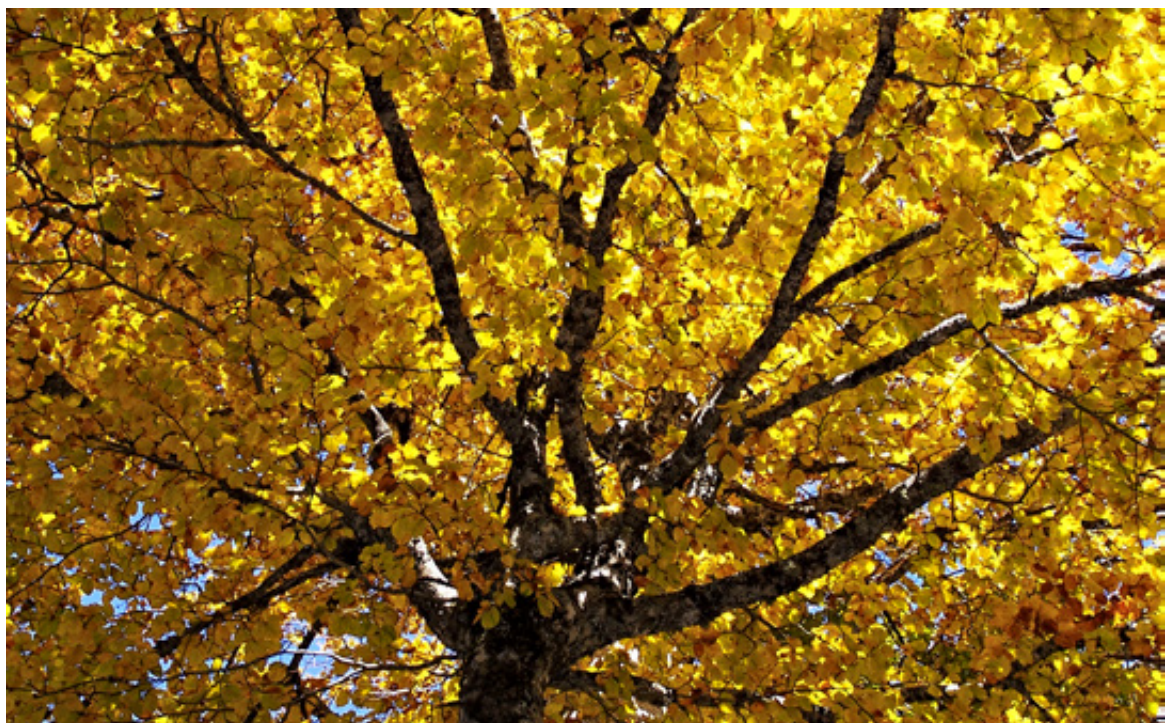

ΣΠΕΡΧΕΙΟΣ

στην αναζήτηση του φθινοπώρου

Κείμενο: **Αναστασία Βάσιλα**
Φωτογραφίες: **Αναστάσιος Γεωργιόπουλος, Αναστασία Βάσιλα**

Κάθε φθινόπωρο δε με χωράει ο τόπος...

Είναι η γιορτή των χρωμάτων στη φύση κι εγώ που ζω σε μια γκρίζα πόλη όπου όλες οι εποχές μοιάζουν ίδιες, νιώθω ακόμα πιο επιτακτική την ανάγκη να βρεθώ μακριά, κάπου που να μπορώ να δω τα φύλλα των δέντρων να αλλάζουν χρώματα, κάπου που να μπορώ να μυρίσω την υγρασία μιας σύντομης βροχής στο χώμα, να αγγίξω τις δροσοσταλίδες του πρωινού πάνω στα τρυφερά φύλλα, να αφήσω την ομίχλη του βουνού να με τυλίξει... Να καθώ σε ένα δάσος φυλλοβόλων και να ξεγελαστώ για λίγο με τη μάταια ελπίδα ότι δεν θα φύγω ποτέ από εκεί...

Τα αγαπημένα δάση της Μακεδονίας είναι πάντα ένας από τους πιο ιδανικούς φθινοπωρινούς προορισμούς. Όμως όταν η άδεια έχει εξαντληθεί, τα φυλλοβόλα

δάση της Τζένας, του Πάικου και του Βαρνούντα είναι πολύ μακριά και οι επιλογές πολύ λίγες για έναν άμοιρο Αθηναίο, που έχει στη διάθεσή του μόνο ένα φτωχό σαββατοκύριακο... Έτσι το μυαλό πάει αυτόματα στην κοντινότερη λύση, στο όρος **Οξυά** όπου βρίσκεται το νοτιότερο δάσος οξυάς στην Ευρώπη. Όμως είναι τέλη Νοέμβρη και δυο φίλοι ορειβάτες, μας διαβεβαιώνουν ότι είναι πολύ αργά για τις χρωματικές και αισθητικές μας αναζητήσεις! Επειδή όμως το πείσμα μας χαρακτηρίζει, η αναζήτηση προορισμού συνεχίζεται...

Με ενθουσιασμό 'ανακαλύπτουμε' τελικά σε κάποια ιστοσελίδα, μια αναφορά στο άγνωστο σε εμάς μέχρι τότε, πλατανόδασος του Σπερχειού και αμέσως ανοίγουν οι χάρτες και το πρόγραμμα για το διήμερο καταστρώνεται. Το πλατανόδασος βρίσκεται στο νομό Φθιώτιδας, στο μέσον

Εδώ: στους λασπωμένους δρόμους της Οξυάς, Απέναντι: κι
όμως, ένα δέντρο μπορεί να φέρει το φθινόπωρο

Πλατανόδασος Σπερχειού... Όταν μιλάει η φύση τα λόγια είναι περιττά.

” Το πλατανόδασος βρίσκεται στο νομό Φθιώτιδας, στο μέσον περίπου του δρόμου Λαμίας-Καρπενησίου, βόρεια της Σπερχειάδας... “

περίπου του δρόμου Λαμίας-Καρπενησίου, βόρεια της Σπερχειάδας. Η διαδρομή ως εκεί, αλλά και η ευρύτερη περιοχή, προσφέρουν κι άλλες πολλές απολαύσεις. Μπάνιο στον ζεστό καταρράκτη των Θερμοπυλών, ή στην πιο δροσερή λίμνη Κουτσέκι, λουκουμάδες στα Καμμένα Βούρλα, υδρομασάζ στα ολοκαίνουργια λουτρά Πλατυστόμου, πεζοπορία στο ελατοδάσος έξω από το Γαρδίκι και διαδρομή ως τη Γραμμένη Οξυά ή και παραπέρα μέχρι τα Βαρδούσια αν η κατάσταση των χωματόδρομων το επιτρέπει. Το σαββατοκύριακο αρχίζει πάλι να φαίνεται μικρό...

Λίγο πριν φτάσουμε στη Μακρακώμη,

μια γέφυρα στα αριστερά, μας βάζει σε πειρασμό. Μοιάζει με μυστικό πέρασμα σε έναν μαγικό κόσμο, αυτόν του φθινοπώρου. Απόλυτη ησυχία επικρατεί μόλις την περάσεις κι ας είσαι μόλις λίγα μέτρα από τον κεντρικό. Πλατάνια ρίχνουν την πυκνή σκιά τους πάνω της, ενώ μόνο πρόβατα φαίνεται να τη διασχίζουν ακολουθώντας αυτό το σκιερό μονοπάτι που μοιάζει να χάνεται στη σκόνη που αφήνουν πίσω τους. Το ακολουθούμε κι εμείς με όλη την ανυπομονησία της ανακάλυψης, κάποιου νέου, όμορφου τόπου. Οι πυκνές συστοιχίες πλατανιών, συνεχίζονται για αρκετές εκατοντάδες μέτρα με ένα

”

Εδώ βοηθάει μόνο το ένστικτο και η «εκπαίδευση» που αποκτά κανείς ζώντας στην Εδδάδα, στο να οσφραίνεται τους δρόμους

“

επαναλαμβανόμενο μοτίβο και κατόπιν δίνουν τη θέση τους σε καλλιεργημένες εκτάσεις και πράσινα λιβάδια. Πίσω στην όχθη του ποταμού όμως, το δάσος συνεχίζεται για πολύ, ακολουθώντας πιστά τη ροή του. Αλλού βγάζει σε ξέφωτα βγαλμένα σαν από παιδικά παραμύθια, αλλού σε χώρους αναψυχής με γεφυράκια και κιόσκια. Είναι ένας ωραίος περίπατος που ανάλογα με τη διάθεση μπορεί να κρατήσει για ώρα. Εμείς όμως, καθώς δεν είμαστε σίγουροι ότι έχουμε βρει την καρδιά του προορισμού μας, αποφασίζουμε να συνεχίσουμε για Σπερχειάδα, για ανεφοδιασμό και πληροφορίες. Εκεί έχουμε κλείσει δωμάτια στον περιποιημένο ξενώνα «Γόργιανη». Το ζευγάρι των ιδιοκτητών μας υποδέχεται φιλικά και με ζήλο προσπαθούν να μας πληροφορήσουν για τις ομορφιές του τόπου που αγαπούν. Για την Οίτη με τα ποτάμια, τα λιβάδια και τις λίμνες της, για τα ιαματικά λουτρά, για την ιστορία του. Όμως εμείς αυτή τη φορά ψάχνουμε μόνο το πλατανόδασος κι η ώρα είναι ήδη περασμένη. Μας εξηγούν περίπου το δρόμο και ξεκινάμε. Βρίσκεται από όσο καταλαβαίνουμε, ανάμεσα στους οικισμούς Μεσοποταμία και Μάκρη, ενώ το μέρος που επισκεφτήκαμε ήταν το βορειοανατολικό άκρο του, εκεί που κατεβαίνει ο παραπόταμος Βίστριζα (ο αρχαίος Ίναχος). Σε αυτή την αναζήτηση, GPS και χάρτες αποδεικνύονται σχεδόν άχρηστα, αφού το πλατανόδασος δεν αναφέρεται πουθενά, ούτε υπάρχει κάποια ταμπέλα φυσικά. Εδώ βοηθάει μόνο το ένστικτο και η «εκπαίδευση» που αποκτά κανείς ζώντας στην Ελλάδα, στο να οσφραίνεται τους δρόμους, φυσικά και το δάσος που εμφανίζεται πολύχρωμο μπροστά στα μάτια σου. Λίγο βόρεια από τον οικισμό Μεσοποταμία, διαλέγουμε

ένα χωματόδρομο, εγκαταλείπουμε το αυτοκίνητο και αφηνόμαστε στο δάσος να μας πλανέψει...

Οι θεόρατοι πλάτανοι εδώ έχουν φτιάξει μια ιδιαίτερη ζούγκλα. Αλλού τα κλαριά και οι φυλλωσιές τους μπλέκονται εμποδίζοντας τον ήλιο να φτάσει ως το έδαφος, αλλού οι κορμοί τους γέρνουν όλοι μαζί σε μια παράλληλη κλίση, σαν χορευτές που πάνω στην υπόκλιση τους πάγωσε ο χρόνος κι έμειναν έτσι ακινητοποιημένοι για πάντα, να σκύβουν πάνω από το ζωοδότη ποταμό, ευχαριστώντας τον για την ύπαρξή τους. Το μονοπάτι είναι υπέροχο, στρωμένο με κοκκινωπά φύλλα και νιώθεις ένα παχύ, αφράτο στρώμα να υποχωρεί σε κάθε σου βήμα. Αδύνατον να αντισταθείς σε παιδικές συνθήκες και να μην αρχίσεις να σέρνεις τα πόδια σου, προσπαθώντας να αναπαράγεις το θορυβώδη τους ήχο, ή να μην περιμένεις την απαλή βροχή από φύλλα που πέφτουν χορεύοντας, πάνω σου. Όρες ατελείωτες μπορεί να περπατάει κανείς σε αυτό το μονοπάτι, χαρίζοντας στην ψυχή του γαλήνη αλλά και τρέφοντας τη φαντασία του με εικόνες που έχουν εκτυλιχθεί σε αυτό το ίδιο ποτάμι αιώνες τώρα, σε αυτό το ίδιο δάσος που μοιάζει να έχει μείνει απείραχτο από το πέρασμα του χρόνου. Ο Σπερχειός παρόλο που το όνομά του σημαίνει το αντίθετο¹, εδώ κυλάει ήρεμα, παίρνοντας μαζί του τα καστανά φύλλα που πέφτουν στην επιφάνειά του. Σκέφτομαι τα μαλλιά των νέων που παράσερνε στο ρεύμα του, όταν στην αρχαιότητα του αφιέρωναν την κόμη τους για να προκόψουν οι καλλιέργειες, η χώρα και η νιότη τους. Προσπαθώ να φανταστώ εδώ το λαμπρό βασίλειο του Πηλέα... Τον Αχιλλέα σκυμμένο στην όχθη του, λίγο πριν ξεκινήσει με τους Μυρμιδόνες του

για την Τροία να του υπόσχεται την κόμη του αν γυρίσει σώος από τον πόλεμο. Την κόμη που άφησε τελικά στα χέρια του σκοτωμένου φίλου του Πάτροκλου, αθετώντας την υπόσχεσή του στον ποταμό. Τον Ξέρξη νικημένο από το ποτάμι που το 480 π.Χ. στέρεψε τα νερά του, να ανακαλεί ταπεινωμένους, τα διψασμένα του στρατεύματα. Το Σαμουήλ, αρχηγό των Βουλγάρων, να ολιγοψυχεί μπροστά στα φουσκωμένα νερά του, προτιμώντας να κατατροπωθεί από τα βυζαντινά στρατεύματα του Νικηφόρου Ουρανού. Τους Γαλάτες, κυνηγημένους από τους ενωμένους Έλληνες, να πνίγονται μέσα στον πλημμυρισμένο ποταμό. Τον Αθανάσιο Διάκο να πεθαίνει με το γνωστό μαρτυρικό θάνατο στη γέφυρα της Αλαμάνας... Ο Σπερχειός, ο 'διυπετής'²

ποταμός του Ομήρου, ο σταλμένος από το Δία και γεννημένος από τον Τιτάνα Ωκεανό, έχει γίνει μάρτυρας αλλά και πρωταγωνιστής στην πολυτάραχη ιστορία του τόπου αυτού. Κι όμως εδώ το δάσος και το ποτάμι μόνο ηρεμία εκπέμπουν. Σαν τίποτα από αυτά να μην έγινε ποτέ. Σαν να ήταν πάντα ένας πανέμορφος, ήσυχος τόπος, στολισμένος από τα πολύχρωμα φύλλα των δέντρων. που τώρα ιριδίζουν στις ακτίνες του ήλιου... άλλα πράσινα ακόμα, κρατιούνται πεισματικά πάνω στα κλαδιά, άλλα κίτρινα, τρεμοπαίζουν σε κάθε φύσημα του αέρα, σα να τρέμουν μπροστά στην επικείμενη πτώση τους, άλλα καστανά, ξερά, διαλύονται αργά στο έδαφος φτιάχνοντας το πολύτιμο λίπασμα που θα μεγαλώσει τις επόμενες γενιές φυλλωμάτων.

” *Κι όμως εδώ το δάσος και το ποτάμι μόνο ηρεμία εκπέμπουν. Σαν τίποτα από αυτά να μην έγινε ποτέ.* “

Η γέφυρα - μαγικό πέρασμα στο φθινόπωρο

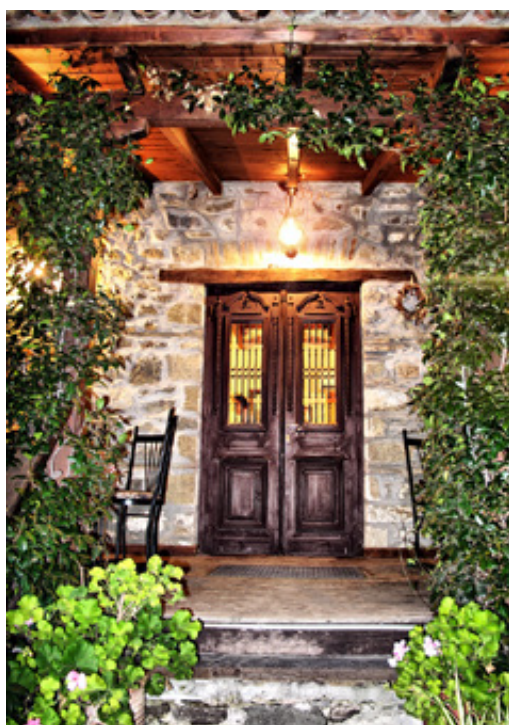
” Η Σπερχειάδα, η μεγαλύτερη κωμόπολη της Δυτικής Φθιώτιδας, αποτελεί μια καλή βάση για να εξερευνησει κανείς: την Οζυά και την Οίτη, δύο από τα ωραιότερα βουνά της Στερεάς Ελλάδας ή για να επισκεφτεί τα ποδά ιαματικά νερά της περιοχής... “

Ο κύκλος της ζωής ιδωμένος σε ένα μόνο δέντρο.

Το φως αρχίζει να λιγοστεύει, να κρύβεται πίσω από τους κορμούς κι ο ήλιος να κοκκινίζει. Η υγρασία που αναδύεται από το ποτάμι, θολώνει το τοπίο και το δάσος αρχίζει να αποκτά μια άλλη όψη, πιο μαγική. Αυτή την ώρα, μες στην ομιχλώδη αυτή ατμόσφαιρα θα αναδύονται οι νύμφες από τα νερά του, προσπαθώντας να σαγηνεύσουν τους θνητούς, παρασύροντάς τους στην υγρή τους κατοικία... Και μετά θα ανοίξουν υπόγειους, μυστικούς δρόμους για να εξαφανιστούν στην επιφάνειά του, με τη μορφή πηγών που αναβρύζουν...

Σε αυτόν τον υποβλητικό τόπο, είναι εύκολο να πιστέψει κανείς, ότι υπάρχουν αιθέρια πλάσματα που κρύβονται τη μέρα στις γωνιές του κι εμφανίζονται μόλις ο ήλιος βασιλέψει. Είναι εύκολο αλλά και πιο συναρπαστικό να αφήνει ένα παράθυρο ανοικτό στο μυαλό του, για να τρυπώσουν οι μύθοι που περιβάλλουν τα ποτάμια, τις λίμνες και τα δάση...

Ένας θόρυβος γίνεται η αφορμή να επιστρέψω στο ρεαλισμό. Είναι η παρέα, που αναμετράται ώρα τώρα με την πείνα και τώρα πια, η τελευταία φαίνεται να κερδίζει... Επιστροφή στη Σπερχειάδα λοιπόν, τη μεγαλύτερη κωμόπολη της Δυτικής

Η Σπερχειάδα μετά από τις πολλαπλές καταστροφές κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ανοικοδομήθηκε ξανά χάνοντας το παραδοσιακό της χρώμα

Φθιώτιδας. Η ίδρυσή της τοποθετείται στο τέλος της Τουρκοκρατίας από κατατρεγμένους Σουλιώτες. 'Αγά' την ονόμασαν αρχικά, αλλά το 1904 πήρε το σημερινό της όνομα από τον ποταμό, ή σύμφωνα με κάποια άλλη θεωρία, από την αρχαία πόλη των Αινιάνων 'Σπερχειαί'. Στη Σπερχειάδα, ο Άρης Βελουχιώτης, καπετάνιος του ΕΛΑΣ, ξεκινάει το Μάιο του 1942, το αντάρτικο κατά των κατακτητών. Στις 18 Ιουνίου του 1944, οι Γερμανοί, μετά από πολλές επιδρομές καίνε τελικά την πόλη, ανατινάζουν σχολεία κι εκκλησίες κι εκτελούν αμάχους. Μετά τον εμφύλιο, που κι αυτός άφησε ανεξίτηλα σημάδια πάνω της, ανοικοδομείται ξανά και αναπτύσσεται ραγδαία σε εμπορικό κέντρο της περιοχής. Έτσι καταλαβαίνει κανείς, γιατί δεν έχει αρκετά στοιχεία παραδοσιακής αρχιτεκτονικής να επιδείξει στον επισκέπτη. Λίγες γωνιές έχουν κρατήσει την εικόνα του παλιού, την όμορφη αίσθηση του

επαρχιακού τόπου. Οι γελαστοί άνθρωποι, με την καλοπροαίρετη διάθεση για μια φιλική κουβεντούλα, οι παππούδες που κάθονται χαλαρά στα καφενεία χαζεύοντας την κίνηση, τα παιδιά που παίζουν φωνάζοντας στην πλατεία, αυτά δίνουν την ομορφιά στη Σπερχειάδα. Όμως απολαμβάνει και μια προνομιακή θέση, χτισμένη στους πρόποδες του Γουλινά, να αγναντεύει τον κάμπο ως την Μακρακώμη. Έχει άνετους δρόμους και μια μεγάλη πλατεία, που χρηματοδοτήθηκε κι αυτή όπως και πολλά κοινωφελή κτίρια (συμπεριλαμβανομένου του ξενώνα μας) από τον ευεργέτη της **Αθανάσιο Ακριδα**, τον οποίο δεν ξεχνούν να αναφέρουν με ευγνωμοσύνη οι κάτοικοί της σε κάθε τους συζήτηση. Αποτελεί μια καλή βάση για να εξερευνήσει κανείς, την Οξυά και την Οίτη, δύο από τα ωραιότερα βουνά της Στερεάς Ελλάδας, ή για να επισκεφτεί τα πολλά ιαματικά νερά της περιοχής.

Έτσι κι εμείς, χαλαρωμένοι από βραδινό ιαματικό μπάνιο στη μοντέρνα πισίνα του 'Θέρμαι Πλατυστόμου', ξεκινάμε το επόμενο πρωινό, για νέες ανακαλύψεις. Το όρος Οξυά το είχαμε επισκεφτεί και στο παρελθόν σε πιο κατάλληλη εποχή αλλά με ελλιπή προετοιμασία. Ευτυχώς τότε είχαν βρεθεί 2 νέοι άνθρωποι, οι οποίοι -παρόλο που τους ήμασταν παντελώς άγνωστοι- μας φιλοξένησαν στο σπίτι τους στο Γαρδίκι και μοιράστηκαν μαζί μας το μεσημεριανό τους, αφού εκείνη την ώρα, η μοναδική ταβέρνα του χωριού ήταν κλειστή και στο χωριό δεν υπήρχε ούτε φούρνος. Οι ίδιοι μας έδειξαν και τον μανιταρότοπο της περιοχής, μέσα στο ελατοδάσος στη δυτική άκρη του χωριού, όπου τότε είχαμε απασχοληθεί ώρες ατελείωτες, κωμένοι στις γιγάντιες φτέρες, να μαζεύουμε και να φωτογραφίζουμε δεκάδες είδη άγριων μανιταριών σε όλα τα χρώματα και σχήματα που μπορεί να φανταστεί κανείς. Τώρα περνώντας έξω από το φιλόξενο αυτό χωριό, θυμάμαι με νοσταλγία εκείνες

τις μέρες που ευτυχώς έχω την ευκαιρία να τις ξαναζήσω. Συνεχίζουμε για το διάσελο της Οξυάς περνώντας από υπέροχα τοπία με λεύκες, καστανιές και βελανιδιές που κατακλύζουν τα μάτια μας με χρώμα φθινοπώρου. Οι στάσεις για φωτογράφιση είναι απαντωτές, και έχει μεσημεριάσει για τα καλά όταν φτάνουμε επιτέλους στο διάσελο. Εδώ οι οξυές έχουν ρίξει πια τα φύλλα τους, και έχουν μπει λες πρόωρα σε χειμωνιάτικη διάθεση. Απέναντί μας, κάτω από την γυμνή Σαράνταινα, το πυκνό δάσος, έχει γίνει μια ασημένια θάλασσα από τα γυμνά κλαδιά που λαμπυρίζουν κάτω από το φθινοπωρινό ήλιο και μόνο κάποια μοναχικά έλατα βάζουν λίγες πράσινες πινελιές στο τοπίο. Οι φίλοι μας οι ορειβάτες είχαν δίκιο, τέλη Νοέμβρη είναι πολύ αργά για να απολαύσει κανείς αυτό το εκτυφλωτικό κίτρινο χρώμα που μόνο τα φύλλα της οξυάς μπορούν να δώσουν. Όμως το βουνό έχει πάντα πολλές εναλλακτικές για το φυσιολάτρη ταξιδιώτη. Έτσι συνεχίζουμε για τη **Γραμμένη Οξυά**, ένα

Λίγα έλατα βάζουν πράσινες πινελιές μες στην ασημί θάλασσα της οξυάς

Στα μεγάλα υψόμετρα της Οξιάς, το φθινόπωρο έχει προχωρήσει γρηγορότερα

Στη Γραμμένη Οξιά ο χρόνος κυλάει με τους νωχελικούς ρυθμούς του χωριού

”

Φεύγουμε με την ψυχή γεμάτη εικόνες, ήχους και αρώματα, αλλά και νιώθοντας την απογοήτευση του ανθρώπου που αποχωρίζεται το φυσικό του περιβάλλον... “

μικρό ορεινό χωριό, με μικρά σπίτια με πλινθόκτιστες στέγες, με το άρωμα του ξύλου να καπνίζει στα τζάκια, με τον πλάτανο στο κέντρο της πλατείας και τους νωχελικούς ρυθμούς του αυθεντικού χωριού. Λίγοι κυνηγοί που είναι μαζεμένοι κάτω από τον πλάτανο, μας ενημερώνουν ότι το σχέδιό μας να βγούμε μέσα από δασικούς δρόμους στα Βαρδούσια, μάλλον θα αναβληθεί για κάποια άλλη εποχή, ένα καλοκαίρι καλύτερα όπως μας λένε, καθώς τώρα οι δρόμοι θα είναι αδιαπέραστοι από τη λάσπη, ακόμα και για τετρακίνητα οχήματα σαν το δικό μας. Έτσι επιστρέφουμε στο Γαρδίκι, καθόλου απογοητευμένοι όμως, καθώς εκεί μας περιμένει το πανέμορφο ελατοδάσος. Αυτή τη φορά δεν θα ψάξουμε για μανιτάρια, θα περπατήσουμε μόνο κάτω από τα τεράστια έλατα, μέχρι να σουρουπώσει. Τη στιγμή που παρκάρουμε, ακούμε ένα πυροβολισμό και βλέπουμε έκπληκτοι ένα νεαρό ελαφάκι να διασχίζει τρέχοντας το μονοπάτι από κάτω μας. Η εικόνα είναι αστραπιαία. Δεν προλαβαίνουμε ούτε να ανοίξουμε τις φωτογραφικές. Κρατάμε στο μυαλό μας μόνο, αυτή την όλο χάρη, εικόνα. Αρχίζουμε το περπάτημα ελπίζοντας να καταφέρουμε να το ξαναδούμε κάπου ανάμεσα στις φυλλωσιές, αλλά μάταια. Πρέπει να είναι ήδη πολύ μακριά, ασφαλές, ελπίζουμε, από τους επίδοξους θηρευτές του. Έτσι το περπάτημά μας διαρκεί όσο και το φως της μέρας. Παίρνουμε τις τελευταίες δροσερές ανάσες του δάσους, ελπίζοντας αυτός ο καθαρός αέρας με κάποιο θαυμαστό τρόπο να κρατηθεί μέσα μας μέχρι το επόμενο διήμερο.

Φεύγουμε με την ψυχή γεμάτη εικόνες, ήχους και αρώματα, αλλά και νιώθοντας την απογοήτευση του ανθρώπου

που αποχωρίζεται το φυσικό του περιβάλλον, τον τόπο όπου κανονικά θα έπρεπε να ζει, για να γυρίσει στο τερατώδες ανθρώπινο δημιούργημα που λέγεται μεγαλούπολη. Μόνη παρηγοριά στην άχαρη επιστροφή, η βεβαιότητα ότι θα επιστρέψουμε ξανά και ξανά, γιατί αυτός ο υπέροχος τόπος δεν εξαντλείται ούτε σε ένα, ούτε σε δύο διήμερα. Υπάρχουν τόσα χωριά να δει κανείς, τόσες διαδρομές να περπατήσει, τόσο πλούσια φύση να απολαύσει... Χαιρόμαστε που μπορούμε να μοιραστούμε την εμπειρία μας και με άλλους ανθρώπους, δίνοντας μια ιδέα για ένα όμορφο διήμερο, αλλά και ένα νοερό ταξίδι ως εκεί, ώσπου να ζήσουν το πραγματικό. Ελπίζουμε όλοι εμείς που θα επισκεφτούμε από δω και πέρα αυτόν τον τόπο, να βοηθήσουμε ο καθένας με τον τρόπο που μπορεί, στην προστασία του, η οποία προς το παρόν φαίνεται να είναι μάλλον ανεπαρκής... Είναι ένα από τα λιγοστά καταφύγια φύσης που έχουν απομείνει τόσο κοντά στην Αθήνα, αλλά κυρίως ένας ακόμα από τους κρυφούς θησαυρούς της χώρας μας, που αξίζει να ανακαλυφθεί και να διασωθεί. Είναι ένας τόπος μεγάλης μυθολογικής και ιστορικής σημασίας από τους πολλούς που διαθέτει η Ελλάδα και την κάνουν τόσο ιδιαίτερη και μοναδική. Αν χάσει αυτή την ιδιαιτερότητα, φοβάμαι πως θα έχει χάσει τα πάντα...

1 Το όνομα Σπερχειός προέρχεται από το ρήμα ‘σπέρχω’ που σημαίνει ‘ρέω ορμητικά’.

2 Διπετής, σημαίνει Διογέννητος, ουρανόσταλτος. Δείχνει το σεβασμό των αρχαίων στα ποτάμια, τα οποία θεωρούσαν θείο δώρο.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

«Ο ΓΟΥΛΙΝΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΟΥ»,
Βασίλης Κ. Κανέλλος, Σπερχειάδα
2006

ΔΙΑΜΟΝΗ

Ξενώνας 'ΓΟΡΓΙΑΝΗ'
Ν. Ζερβά 1 Σπερχειάδα
Τηλ. **22360 44.800**
<http://www.gorgianixenonas.gr/>

ΦΑΓΗΤΟ

- Στην ψισταριά του **Κώστα Μανίτα**
στη Σπερχειάδα
- Στην ταβέρνα του '**Κολοτούμπα**' στο
Πλατύστομο

ΤΟΠΙΚΕΣ ΣΠΕΣΙΑΛΙΤΕ

Κουραμπιέδες Χαντζή που φτιάχνον-
ται στη Σπερχειάδα από το 1976
Τηλ. **22360 44.129**

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ιαματικά λουτρά στην περιοχή βρί-
σκονται στο **Πλατύστομο**, στην **Πα-
λαιοβράχα**, στις **Θερμοπόλες** και
στην **Υπάτη**.